

сполуча въ предложението си, смърть-та му е неизбежна. Азъ поискахъ да приближъ при Лодоискъ, но стражаритъ мя не пускахъ. “ Най-послъ поне ты видѣхъ, още веднѣжъ, мила Лодоиско, повыкахъ азъ, забравямъ вситъ си мъжы, и нито отъ смърть-тѣ ся вечь боѣж А ты, развратнико, примысли че Пулосскый ще си отмъсти за дщерижъ си, и не забравяй че царь-тѣ ще си отмъсти за пріателя си. ”

Махнѣте го отъ тука, извыка Дурлинскый. Ахъ, подума Лодоиска, ты ще загинешъ за любовь-тѣ си къмъ мене, драгый Любынскый.

Не ми дадохъ време да ѝ отговорѣхъ, защото мя повлякохъ и мя заведохъ въ тъмницѣтѣ, дѣто Болеславъ мя посрещна съ неисказанна радость, понеже мысляше че съ мя загрили. Азъ му расказахъ че затриваніето ми е оставено само за по-подирѣ. Сцѣнѣтѣ на коѣто прѣди малко бѣхъ очевидецъ свидѣтель, подтвърди вече вситъ ми подозрѣнія. Нѣмаше никакъ сумнѣніе че Пулосскый незнаеше колко подло измѣчвахъ дщерижъ му. Явно бѣше че Дурлинскый като старъ влюбенъ и ревнивъ ще ся мъчи всякакъ да задоволи страсть-тѣ си.

Между това, два дни бѣхъ ся минжли отъ тридневныйтъ срокъ що бѣ задалъ Дурлинскый на Лодоиска за да рѣши: бѣхмы въ послѣднѣтѣ нощъ срещу третійтъ день. Азъ обзетъ отъ безсѣнищъ ходяхъ низъ тъмницѣтѣ съ крачки голѣмы, когато чухъ внезапно выкове и ужасны крясканія, които ся